

тѣ: да не продължаваме. Утрѣ какъ ся зора цкне ще излеземъ единъ по единъ просто облечени изъ града и ще си приберемъ сичко: пушки, ножеви, хайдушкы-тѣ, дрѣхы ще обвѣемъ въ нѣщо; а за да превалимъ голыя баиръ безъ да ны сполети нѣкое зло, ето какво съмъ азъ намыслилъ: по гробища-та има много магарета, ще улувимъ полегычка отъ тѣхъ едно, какво да е, и като го натоваримъ съ нѣща-та си, то на прѣдъ, а ные исподиръ съ по еднѣ бравичкѣ на рѣкѣ, ще преминемъ като дървари, а послѣ хайде изъ гѣстака.

Никола слушаше сичко това съ внимание и наистинна по-добрѣ отъ това, дѣто Желе каза, неможехъ тѣ направи.

—Какво-то казвашъ Желе, то твърдѣ добрѣ и нека правимъ тѣй каза той.

—Кога е така ты върви и небави ся. Глѣдай да не угади нѣкой. Добро виждане въ гробища-та рано по часъ единъ.

Никола, спорѣдъ както каза Желе, отиде ся право у тѣхъ, а Желе придруженъ съ Петра на бързо управихъ ся по близкы-тѣ села. Тукъ тамъ тѣ издирихъ и ся научихъ, какъ Татарскый кырванъ заедно съ шесть коля, върви кждѣ Чобанкюю и щѣлъ да мине прѣзъ Кюирюкюевскый мостъ на Камчиѣ-гѣ, и оттамъ ще удари кждѣ Карнобать. Петръ расправи още ве-